

CHƯƠNG V:

Trong rừng, trời tối rất mau. Mới bốn giờ chung quanh đã nhá nhem như thể đã sáu, bảy giờ.

Sương mù dâng lên là ngọn cỏ khiến bọn trẻ bắt đầu cảm thấy lạnh. Quý ròm rút từ trong ba lô ra mấy chiếc áo khoác phân phát cho cả bọn.

Sau đó, từng đưa chuyện nhau chai thuốc chống muỗi xoa lên khắp người.

Thằng Mạnh vừa chà xát hai chân vừa nói như khóc:

- Như vậy là mấy ảnh chẳng tìm thấy tụi mình rồi.

Lần này thì nhỏ Hạnh chẳng nghĩ ra được câu nào để an ủi thằng oắt. Nó định nói hôm nay mấy ảnh tìm không ra thì ngày mai thế nào cũng tìm ra, nhưng rồi chính nó cũng cảm thấy nghi ngờ điều đó, bèn tặc lưỡi làm thinh.

Nhỏ Hạnh đã làm thinh thì dĩ nhiên Quý ròm và Tiểu Long cũng không biết lấy gì để nói. Quý ròm vờ cột dây giày, còn Tiểu Long chúi mũi vào ba lô giả bộ sục sạo luôn tay.

Mạnh đâu phải là thằng khờ. Nó nhận ra ngay sự im lặng bất thường của mọi người. Nhất là của anh Quý nó. Xưa nay, nó hờ ra câu nào là Quý ròm nạt nộ câu đó, làm gì có chuyện im thít thế kia. Thật đáng nghi quá. Thế là nó bật khóc tí tí:

- Anh Quý, anh Tiểu Long, chị Hạnh ơi! Nói thật cho em biết đi! Có phải chúng ta bị bỏ rơi giữa rừng rồi không?

Thấy Mạnh chết khiếp, nhỏ Hạnh biết không thể im lặng mãi được, liền đặt tay lên vai thằng nhóc:

- Mạnh nè!

- Gì hở chị Hạnh? - Mạnh ngược đôi mắt ầng ậng nước nhìn bà chị - Có phải chúng từ nay ở mãi trong rừng không?

Nhỏ Hạnh không trả lời mà cầm tay thằng Mạnh lôi dậy:

- Đứng lên đi em!

Mạnh đứng lên theo đà kéo.

- Đi theo chị!

Nhỏ Hạnh hạ giọng, vừa nói nó vừa kín đáo nháy mắt với Mạnh. Nói xong nó quay mình lững thững bước đi.

Mạnh không biết chị Hạnh định dẫn nó đi đâu nhưng thái độ của bà chị làm nó thắc mắc quá. Nó lẻo đẻo đi theo, lòng dậy lên hy vọng. Nó có cảm giác bà chị nó có một bí mật gì đó và cái bí mật đó chắc chắn là điềm lành đối với nó.

Nhỏ Hạnh không đi đâu xa, và cũng không dám đi xa. Bước độ mười bước, nó dừng lại.

- Gì thế hở chị?

Mạnh trờ tới, nôn nóng hỏi ngay.

Nhỏ Hạnh mở đầu bằng giọng nghiêm nghị:

- Chuyện này lẽ ra chị không được nói với em.

Bộ tịch trịnh trọng của bà chị khiến Mạnh lí nhí:

- Dạ.

- Nhưng vì thấy em sợ sệt quá, - nhỏ Hạnh khẽ ngừng lại, hắng giọng ba bốn cái rồi mới chậm rãi tiếp - nên chị quyết định tiết lộ cho em biết.

Đôi mắt thẳng Mạnh lúc này nhìn chăm chăm vào mặt nhỏ Hạnh, không dời đi đâu được. Môi mím chặt, tai dỏng lên, nó gần như nín thở để chờ nghe tiếp.

Nhỏ Hạnh cũng nhìn thẳng vào mắt Mạnh, nói rõ từng tiếng:

- Chuyện lạc rừng của chúng ta thật ra là chuyện giả!

Mạnh liếm cặp môi khô:

- Chuyện giả là sao?

- Tức là chuyện này đã được sắp đặt trước.

- Đã được sắp đặt? - Mạnh kêu lên - Ai sắp đặt?

- Em nói nhỏ thôi, đừng để anh Quý và anh Long biết! - Nhỏ Hạnh khẽ liếc về phía Tiểu Long và Quý ròm và đưa ngón tay lên miệng "suyt" khẽ.

Mạnh rụt cổ lại, thì thào:

- Chị nói rõ cho em nghe đi! Thế ra chúng ta không lạc rừng hở chị?

- Đương nhiên là không! - Nhỏ Hạnh gật đầu - Đây là các anh ở nhóm Mèo Rừng cố tình bày ra thôi. Để xem thử khả năng xoay xở của chúng ta như thế nào. Để xem chúng ta có vận dụng tốt những kiến thức và kỹ năng đi rừng mà các anh đã dạy cho chúng ta hay không.

- Ra là vậy!

Mạnh thở phào, tảng đá chèn ngực nó bỗng chốc như có ai nhấc đi. Và nó đập lên tay nhỏ Hạnh:

- Chị này nè! Vậy mà không chịu nói sớm, làm em sợ muốn xỉu!

- Nói sao được mà nói! - Nhỏ Hạnh mỉm cười - Chính các anh Phong, Thành, Cường dặn chị phải kín miệng. Bởi nếu biết trước, anh Quý, anh Long và em đâu có chịu cố gắng.

Mạnh cười hì hì:

- Chị đừng lo! Biết được chuyên đó rồi, em yên tâm nên càng cố gắng hơn.

Nói xong, nó quay mình đi trở lại chỗ cũ ở dưới gốc cây. Lần này, những bước chân của Mạnh hiên ngang quá thể. Ngực ưỡn ra phía trước, nó bước những bước vững vàng. Trông nó thật tự tin, sáng khoái, khác xa một trời một vực với vẻ dè dặt thấp thỏm trước đó.

Mạnh không biết ở đằng sau, nhỏ Hạnh đang đưa đôi mắt ưu phiền nhìn theo nó và nơm nớp nhủ bụng: Có lúc nào thằng oắt phát giác ra mình lừa nó không nhỉ?

Cũng có thể đến một lúc Mạnh khám phá ra điều dối gạt ghê gớm đó. Nhưng trong thời điểm này thì Mạnh không mảy may nghi ngờ gì.

Nó ngồi xuống tám bát, ung dung dựa lưng vào ba lô và nhìn về bản khoắn trên mặt Tiểu Long và Quý ròm bằng ánh mắt cười cợt.

Quý ròm nhìn xéo nó:

- Chị Hạnh nói gì với mày thế hở Mạnh?

- Có gì đâu! - Mạnh vờ vịt.

Quý ròm hừ mũi:

- Láo toét! Hai chị em rù rì này giờ mà bảo là không có gì!

Mạnh gãi đầu:

- À, chỉ bảo là em đừng nên lo lắng quá, thế nào nhóm Mèo Rừng cũng sẽ tìm thấy chúng ta.

Quý ròm hỏi giọng bán tín bán nghi:

- Chỉ có thể thôi hở?

- Thế thôi.

Lúc này, bóng tối đã chụp xuống cả khu rừng. Bọn trẻ có cảm giác những tàng lá trên đầu thấp hơn ban ngày, vẻ như sẵn sàng đổ sập lên bọn chúng bất cứ lúc nào. Và chung quanh, tiếng gió lướt trên các cành lá vang lên rì rào xen lẫn tiếng âm i của côn trùng, tiếng kêu xao xác của những loài chim ăn đêm, tiếng rít khê của bọn rắn săn mồi hòa thành một bản đồng ca hoang dã, u tịch không kém phần rùng rợn.

Đã được nhỏ Hạnh cho biết sự thực về chuyện lạc rừng, Mạnh cũng không khỏi ớn lạnh. Nó thì thào vào tai nhỏ Hạnh, lúc này đã ôm mớ cành khô về:

- Thế nhóm Mèo Rừng hiện nay đang ở đâu hở chị?

- Ồ, ờ... - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi - Chắc họ đang nấp quanh đây thôi.

Mạnh quay đầu nhìn tứ phía, mắt xoáy vào bóng tối:

- Thế sao chúng ta chẳng nghe thấy động tĩnh gì?

Nhỏ Hạnh tặc tặc lưỡi:

- Em hỏi lạ! Nếu để chúng ta nghe thấy thì còn gì là bí mật.

Mạnh lắng tai thêm một lát nữa, rồi gật gù bình luận:

- Máy ảnh nấp kỹ ghê chị há!

- Còn phải nói!

Nhỏ Hạnh buông một câu và đặt mớ cành khô đang ôm trên tay xuống đất.

Tiểu Long rút chiếc hột quẹt ga trong túi ra; bật lửa, châm vào.

Chẳng mấy chốc, ngọn lửa bùng lên từ đám lá cành, chiếu sáng cả một vùng. Ánh sáng xu tan bóng tối, xua tan cả nỗi sợ hãi trong lòng bọn trẻ.

Tiểu Long ngoắt Quý ròm:

- Tao và mày đi kiểm thêm mấy cành to. Có như vậy mới giữ lửa được.

Mạnh nói giọng hiểu biết:

- Đúng rồi! Phải giữ lửa để khi mình ngủ, thú dữ không dám lại gần.

Sự bình tĩnh của Mạnh khiến Tiểu Long và Quý ròm ngạc nhiên quá đỗi. Hai đứa nhìn sững Mạnh, có cảm tưởng một thằng Mạnh nào khác đang ở trước mặt tụi nó.

- Hay lắm Mạnh! - Quý ròm cười hề hề - Thì ra mày cũng không đến nỗi tệ lắm!

- Khu rừng này có lẽ không có thú dữ đâu! - Nhỏ Hạnh đột nhiên lên tiếng.

Tiểu Long chớp mắt:

- Sao Hạnh biết?

- Từ lúc vượt sông, Hạnh đã quan sát kỹ và không tìm thấy dấu chân của bất kỳ một loài thú dữ nào. Hơn nữa, nãy giờ Hạnh cũng không nghe một tiếng kêu nào của chúng.

Tiểu Long từ lúc ăn trưa đến giờ, lúc nào cũng ngồi lảo liên mắt canh chừng và đề phòng thú dữ tấn công. Bây giờ nghe nhỏ Hạnh quả quyết như vậy, nó thở phào nhẹ nhõm và cùng Quý ròm bước đi.

Tất nhiên hai đứa không dám đi xa, chỉ loanh quanh trong khu vực ánh lửa có thể chiếu tới. Cho nên sau một hồi sục sạo, tụi nó chỉ tha về được mỗi cành cây to bằng bắp tay.

Tiểu Long lảng cảnh cây khô vào đồng lửa:

- Chỉ được mỗi khúc này thôi.

Thằng Mạnh nhíu mày:

- Vậy mình đâu có giữ cho lửa cháy suốt đêm được.

Nhỏ Hạnh thở ra:

- Biết sao giờ?

- Chỉ có cách đi lùng sục xa hơn một chút! - Quý ròm đề nghị.

Nhỏ Hạnh hơi hoảng:

- Đi xa hơn?

Quý ròm thọc tay vào ba lô lôi ra cây đèn pin. Nó vung vẩy cây đèn:

- Có cái này mà sợ gì?

Tiểu Long ngó Quý ròm:

- Vãn tao và mày đi à?

- Không! Tất cả chúng ta cùng đi. Đêm tối trong rừng, cả bọn ở cùng một chỗ sẽ đỡ nguy hiểm hơn. Và cũng đem được củi về nhiều hơn.

Nói xong, Quý ròm quay mình đi trước. Tiểu Long hơi ngạc nhiên khi thấy Quý ròm hùng hổ giành lấy vai trò mở đường nhưng nó không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo. Bám sát sau lưng nó là nhỏ Hạnh và Mạnh.

Có thằng Mạnh đi theo quả là rắc rối. Bây giờ thì nó không sợ bị bỏ rơi giữa rừng, cũng không sợ thú dữ, nhưng lại sợ chuyện khác.

- Rắn độc mà cắn một phát là chết tươi liền à! - Mạnh vừa đi vừa lấp bắp.

- Khua khoảng con dao trên tay mày ấy! - Tiểu Long khịt mũi - Bọn rắn nghe động sẽ chạy xa.

Nhỏ Hạnh xô kiến thức.

- Trong gần 2400 loại rắn trên mặt đất, chỉ có khoảng 1/6 là có nọc độc và chỉ một ít trong số đó là có nọc đủ mạnh để gây chết người...

- Cần gì phải nói dông dài! - Quý ròm làu bàu - Tụi mình có đem theo thuốc trị nọc rắn mà sợ gì!

Lúc này bọn trẻ đã rời xa đồng lửa chỗ gốc cây. Rừng tối om om, thỉnh thoảng ánh sao lấp lánh hiện ra giữa những khkhoảng lá thưa hiem hoi. Những âm thanh âm u mơ hồ từ xa không ngừng vọng lại, như thể đó là âm thanh đặc biệt của chốn rừng sâu núi thẳm, nghe kỳ bí và đầy đe dọa.

Ở phía trước, Quý ròm rón rén từng bước một, ánh đèn pin trên tay nó quét ngang quét dọc các gốc cây, ngọn cỏ, làm loé lên những hình thù kỳ quái của rừng đêm.

Ngay sau lưng nó, Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh túm lại với nhau, dọ dẫm bước.

- Đi xa quá Quý ơi!

Mãi một lúc, nhỏ Hạnh không nhịn được, khẽ lên tiếng nhắc nhở.

Tiểu Long quay đầu nhìn lại ánh lửa xa lác phía sau, phụ họa:

- Ừ, quay trở lại đi thôi! Kéo lát nữa không tìm thấy đường về.

Quý ròm chép miệng, vẻ phật ý:

- Nhưng tại mình chưa tìm được gốc cây to nào hết mà.

- Không có cây to tại mình lượm những cành nho nhỏ cũng được! - Nhỏ Hạnh nói - Lượm thật nhiều, chúng ta sẽ thừa sức giữ lửa...

Đang nói, nhỏ Hạnh bỗng im bặt.

Vì ngay lúc đó, đột nhiên nó trông thấy một ánh lửa le lói thấp thoáng phía xa xa.